

Teza: bezpodstawna egzekucja

Próba dwukrotnej egzekucji nienależnych kwot objętych rygiorem natychmiastowej wykonalności, dokonana przez radcę prawnego, stanowi delikt dyscyplinarny.

Sygn. akt: **WO-97/17**

ORZECZENIE

z dnia 12 września 2017 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie:

Przewodniczący: SWSD Stefan Mazurkiewicz

Sędziowie: SWSD Maria Majewska

SWSD Magdalena Szepczyńska /sprawozdawca/

Protokolant: Aneta Stefańska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego r. pr. Bronisława Kachnikiewicza

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2017 r. sprawy radcy prawnego J. P.

obwinionego z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku – o radcach prawnych (t. j. Dz. U. z 2016 roku poz. 233 z późn. zm.) w zw. z art. 6 i art. 62 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (j.t.: załącznik do Uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 roku),

na skutek odwołania wniesionego przez obwinionego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w Gdańsku z dnia 23 lutego 2017 roku, sygn.. akt D 48/16

orzeka:

I.

utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie w zakresie pkt I;

II.

zmienia zaskarżone orzeczenie w zakresie pkt II i uniewinnia radcę prawnego J. P. od zarzucanego mu w pkt II czynu, że w okresie od 17 lutego 2015 roku do 30 września 2016 roku nie stawiał się na wezwania Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego na przesłuchania w charakterze świadka, a następnie obwinionego w sprawie dyscyplinarnej wszczętej ze skargi Spółdzielni Mieszkaniowej (...);

III.

Uchyla orzeczenie w zakresie pkt III;

IV.

na podstawie art. 70⁶ ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku – o radcach prawnych (t. j. Dz. U. z 2016 roku poz. 233 z późn. zm.) zasądza od obwinionego radcy prawnego J. P. na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych kwotę 1.400 (słownie: jeden tysiąc czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania

UZASADNIENIE

J. P. został obwiniony o to, że:

1.

w dniu 15 grudnia 2014 roku w G. doprowadził do wszczęcia egzekucji komorniczej (...) przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w G. na podstawie wyroku (...) należności w wysokości 4814,19 zł pomimo wyegzekwowania w dniu 12 listopada 2012 roku w sprawie (...) tej samej kwoty na podstawie wyroku (...) uchylonego w wyniku jego apelacji co stanowi przewinienie jako czyn sprzeczny z zasadami określonymi w art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 roku (obowiązujący od 1 lipca 2015 roku) w związku z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych z dnia 6 lipca 1982 r (Dz.U.2016 poz.233) i na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy o radcach prawnych,

2.

w okresie od 17 lutego 2015 roku do 30 września 2016 roku w G. nie stawiał się na wezwania Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego na przesłuchania w charakterze świadka, a następnie obwinionego w sprawie dyscyplinarnej wszczętej ze skargi Spółdzielni Mieszkaniowej (...) co stanowi naruszenie obowiązków radcy prawnego określone w art. 62 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 roku (obowiązujący od 1 lipca 2015 roku) tj. przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych z dnia 6 lipca 1982 r (Dz.U.2016 poz.233)

Orzeczeniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego we Gdańsku z dnia 23 lutego 2017r. (sygn. akt D 48/2016) uznano J. P. za winnego popełnienia obydwu przewinień dyscyplinarnych i za czyn opisany w punkcie 1 wymierzono mu karę dyscyplinarną upomnienia, a za czyn opisany w punkcie 2 karę dyscyplinarną nagany i na podstawie art. 65¹ ust. 1 oraz art. 65¹ ust. 2 pkt 2 ustawy o radcach prawnych wymierzył karę łączną nagany. Dodatkowo obwinionego obciążono kosztami postępowania dyscyplinarnego na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Gdańsku w kwocie 1510,70 zł.

W uzasadnieniu Okręgowy Sąd Dyscyplinarny we Gdańsku ustalił, że radca prawny J. P. świadczył usługi prawne na rzecz pokrzywdzonej Spółdzielni Mieszkaniowej (...) na podstawie umowy z dnia 12 września 2005 roku, która uległa rozwiązaniu przez Spółdzielnię bez wypowiedzenia z dniem 15 stycznia 2008 roku. Na skutek złożonego przez radcę prawnego J. P. pozwu do Sądu Rejonowego G. wyrokiem z dnia 19 września 2012 roku została zasądzona na rzecz radcy prawnego kwota 4 814,19 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę (wyrok sygn. akt (...) – k.10).

Kwota zasądzona powyższym wyrokiem została wyegzekwowana od Spółdzielni w postępowaniu egzekucyjnym w sprawie do sygn. akt KM 3519/12 (zawiadomienie o zajęciu rachunku bankowego k. 30).

Na skutek złożonej apelacji przez radcę prawnego Sąd Okręgowy w G. VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wydał wyrok w dniu 25 kwietnia 2014 roku, w którym uchylił wyrok I instancji i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania (wyrok sygn. akt VII Pa 10/13 – k.35).

Po ponownym rozpatrzeniu sprawy Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w G. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w wyroku z dnia 25 listopada 2014 roku zasądził od pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w G. na rzecz radcy prawnego kwotę 4814,19 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia odpowiadającemu wynagrodzeniu za jeden miesiąc czyli zasądził taką samą kwotę jak w uchylonym wyroku z dnia 19 września 2012 roku. W pkt V Sąd nadał wyrokowi w pkt I rygor natychmiastowej wykonalności. (wyrok do sygn. akt(...)) – k.54)

Radca prawny skierował powyższy wyrok z dnia 25 listopada 2014 roku do realizacji na drogę postępowania egzekucyjnego (zawiadomienie o wszczęciu egzekucji z dnia 15 grudnia 2014 roku sygn. akt(...) – k. 89, zawiadomienie o wszczęciu egzekucji k. 79, zeznania świadka M. S. k.92).

W dniu 17 lutego 2015 roku Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Gdańsku postanowił wszcząć dochodzenie o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 pkt 1 i 2 Ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (Dz.U.2014 poz. 637 z późn. zm.) k. 86

Po wszczęciu dochodzenia radca prawny J. P. był wielokrotnie wzywany do osobistego stawiennictwa celem przesłuchania w charakterze świadka, na które się nie stawiał (wezwanie z dnia 17 lutego 2015 roku – k. 89, z dnia 25 marca 2015 roku – k.100, z dnia 22 kwietnia 2015 roku – k. 102, z dnia 27 maja 2015 roku – k. 114).

W dniu 23 czerwca 2015 roku Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Gdańsku wydał postanowienie o przedstawieniu zarzutów (k.117).

Radca prawny nie stawiał się również na przesłuchania w charakterze obwinionego pomimo kilkakrotnych wezwań (wezwanie z dnia 28 czerwca 2015 – k. 120, z dnia 22 lipca 2015 roku – k. 124, z dnia 11 września 2015 roku – k. 139, z dnia 19 lutego 2016 roku – k. 143, z dnia 2 września 2016 roku – k. 144, z dnia 14 listopada 2016 roku – k. 150).

Przedstawiony powyżej stan faktyczny pozwolił Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu na uznanie, że radca prawny J. P. dopuścił się czynów zarzucanych we wniosku Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego zmodyfikowanym na rozprawie w dniu 23 lutego 2017 roku.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał, że z wyroków i wniosków egzekucyjnych jednoznacznie wynika, że radca prawny J. P. pomimo wyegzekwowanego w postępowaniu egzekucyjnym odszkodowania w wysokości 4814,19 zł i innych kwot zasądzonych wyrokiem do sygn. akt (...) i wyliczonych tytułem prowadzonego postępowania egzekucyjnego, wystąpił do komornika z ponownym wnioskiem egzekucyjnym o tę samą kwotę odszkodowania w wysokości 4 814,19 zł.

Postępowaniem takim, w ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, naruszył określone w art. 6 zasady Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Ponadto Okręgowy Sąd Dyscyplinarny stwierdził, że z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że obwiniony radca prawny był wielokrotnie wzywany przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego do złożenia osobiście wyjaśnień w przedmiotowej sprawie, początkowo jako świadek, później obwiniony, jednak pomimo tych wielokrotnych wezwań na przesłuchania nie stawiał się czym naruszył zasady Etyki Radcy Prawnego określone w art. 62 ust. 2, który stanowi, że radca prawny wzywany do złożenia wyjaśnień m.in. przez rzecznika dyscyplinarnego, jest obowiązany stawić się w wyznaczonym terminie, a w razie zaistnienia przeszkody usprawiedliwić niestawiennictwo.

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego nie stawianie się na wezwania Rzecznika Dyscyplinarnego wysyłane radcy prawnemu przez kilkanaście miesięcy stanowi naruszenie zasad określonych w art. 62 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Wobec powyższego Okręgowy Sąd Dyscyplinarny stwierdził, że okoliczności w sprawie dotyczące obu zarzutów jednoznacznie wskazują na popełnienie przez radcę prawnego przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 Ustawy o radcach prawnych, a zatem wymierzona kara jest adekwatna do stopnia zawinienia radcy prawnego J. P. i w ocenie Sądu stanowi rolę prewencyjną.

O kosztach Okręgowy Sąd Dyscyplinarny orzekł zgodnie z art. 70⁶ Ustawy o radcach prawnych.

Od tego orzeczenia odwołanie wniósł obwiniony J. P. w dniu 29 maja 2017 roku.

Orzeczenie zaskarżył w całości i zarzucił Sądowi, że ten nie uwzględnił jego pism wysyłanych w nin. sprawie tj. z dnia 11 maja 2015 roku, z dnia 25 maja 2015 roku, z dnia 17 sierpnia 2015 roku, z dnia 29 września 2016 roku i z dnia 21

lutego 2017 roku, w których informował, że był jedynym opiekunem swojej ciężko i nieuleczalnie chorej matki C. P. zamieszkałej w G. – O. tj. ok. 30 km od swojego miejsca zamieszkania i musiał przebywać w jej mieszkaniu codziennie w godz. 6.00-7.00 rano i między 17.00 i 19.00 po południu, również w niedziele i święta.

Uznał za niecelowe powtarzanie po raz kolejny treści zawartych w pismach i poinformował, że matka zmarła w cierpieniach w domu w dniu 26 listopada 2016 roku. Na tą okoliczność przedłożył akt zgonu (k.134).

Ponadto stwierdził, że to nie jego działania lecz oczywiście i rażąco bezprawne działania władz Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w G. doprowadziły do procesu pracowniczego trwającego 8 lat. Wyjaśnił również, że proces ten spółdzielnia ostatecznie przegrała. Na koniec stwierdził, że działał w tej sprawie w oparciu oraz w granicach powszechnie obowiązującego prawa tj. obowiązujących w Polsce ustaw.

Wniósł o:

- uchylenie skarżonego orzeczenia

- załączenia do nin. odwołania oryginałów wskazanych wyżej pism skarżącego wraz z towarzyszącymi tym pismom załącznikami.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny, zważył co następuje:

Odwołanie obwinionego częściowo zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w Gdańsku w pkt 1 jest w pełni zasadne i prawidłowe.

Zgromadzony materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, że obwiniony J. P. dwa razy próbował wyegzekwować tą samą należność w kwocie 4 814,19 zł, którą Sąd Pracy zasądził na jego rzecz i z urzędu zobligowany był nadać rygor natychmiastowej wykonalności w części nie przekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika (którym w tej sprawie był sam obwiniony) zgodnie z przepisem art. 477² § 1 Kodeksu pracy.

Należność ta wynikała z wyroku Sądu Rejonowego G. z dnia 19 września 2012 roku do sygn. akt (...) (k.10) i została wyegzekwowana od Spółdzielni w postępowaniu egzekucyjnym w sprawie do sygn. akt (...) (zawiadomienie o zajęciu rachunku bankowego k. 30).

Po uchyleniu ww wyroku na skutek apelacji zarówno obwinionego J. P. jak i Spółdzielni ponownie sprawę rozstrzygał Sąd Rejonowy G. w G. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych i wydał wyrok w dniu 25 listopada 2014 roku, w którym ponownie przyznał rację powodowi – J. P. i zasądził od pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w G. na jego rzecz kwotę 4814,19 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia odpowiadającemu wynagrodzeniu za jeden miesiąc czyli zasądził taką samą kwotę jak w uchylonym wyroku z dnia 19 września 2012 roku. Zgodnie z przywołanym wyżej przepisem art. 477² § 1 Kodeksu pracy nadał wyrokowi w tym punkcie rygor natychmiastowej wykonalności. (Wyrok do sygn. akt(...) – k.54)

Obwiniony radca prawny po uchyleniu wyroku z dnia 19 września 2012 roku nie zwrócił nienależnego świadczenia, natomiast skierował wyrok z dnia 25 listopada 2014 roku do realizacji na drogę postępowania egzekucyjnego (zawiadomienie o wszczęciu egzekucji z dnia 15 grudnia 2014 roku sygn. akt Km 4566/14 – k. 89, zawiadomienie o wszczęciu egzekucji k. 79, zeznania świadka M. S. k.92).

Nie można podzielić stanowiska obwinionego, że działał w tej sprawie w oparciu oraz w granicach powszechnie obowiązującego prawa.

Obwiniony jest radcą prawnym, a więc oprócz przestrzegania przepisów prawa obowiązują go również zasady etyki radcy prawnego i sprawiedliwości. Obwiniony wykonuje zawód zaufania publicznego, jego zachowanie jest całkowicie nielojalne i szkodliwe z punktu widzenia dobrego imienia każdego radcy prawnego naszego samorządu.

Jest sprzeczne zarówno z zasadami etyki radcy prawnego jak i dobrymi obyczajami.

Wysokość orzeczonej kary za delikt dyscyplinarny opisany w pkt 1 Wyższy Sąd Dyscyplinarny uważa za prawidłowy, a wymierzona kara jest adekwatna do stopnia zawinienia radcy prawnego J. P..

Natomiast Wyższy Sąd Dyscyplinarny stwierdza, że zaskarżone orzeczenie co do punktu 2 (drugiego) zostało wydane z obrazą przepisów postępowania, które miały realny i rzeczywisty wpływ na treść orzeczenia.

Po złożeniu zawiadomienia z dnia 30 stycznia 2015 roku przez Spółdzielnię Mieszkaniową (...) Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wydał w dniu 17 lutego 2015 roku postanowienie o wszczęciu dochodzenia i wezwał radcę prawnego J. P. do osobistego stawiennictwa w charakterze świadka pismami z dnia 17 lutego 2015 roku na dzień 25 marca 2015 roku (k. 89), z dnia 25 marca 2015 roku na dzień 22 kwietnia 2015 roku (k. 107), z dnia 22 kwietnia 2015 roku na dzień 22 maja 2015 roku (k. 102) i z dnia 27 maja 2015 roku na dzień 10 czerwca 2015 roku (k. 114).

Na wezwania radca prawny nie stawiał się, ale udzielił odpowiedzi w pismach z dnia 11 maja 2015 roku i 25 maja 2015 roku - w pierwszym prosząc o przesłanie mu wniosku Spółdzielni w celu, jak stwierdził, przygotowania własnego stanowiska, a tym samym uniknięcia zbędnego tracenia czasu i zapoznania się z zarzutami (k. 103). Wyjaśnił również, że jest jedynym opiekunem ciężko chorej matki i załączył na tą okoliczność orzeczenie o jej stopniu niepełnosprawności (k. 105) i wezwanie Prokuratury Rejonowej w Gdyni w sprawie jej ubezwłasnowolnienia (k. 106).

W drugim piśmie podtrzymał treści zawarte w piśmie z dnia 11 maja 2015 roku i załączył odpis wyroku Sądu Rejonowego G. z dnia 25 listopada 2014 roku do sygn. akt (...).

W dniu 23 czerwca 2015 roku Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wydał postanowienie o przedstawieniu zarzutów (k.117), które zostało doręczone radcy prawnemu J. P. w dniu 13 lipca 2015 roku (k. 126).

W odpowiedzi na postanowienie obwiniony w piśmie z datą 25 maja 2015 roku (k. 121) podtrzymał treści zawarte w złożonych przez siebie pismach w tej sprawie. Obwiniony stwierdził, że przedstawiony zarzut pozbawiony jest podstaw faktycznych cyt.: „albowiem nigdy nie doszło do dwukrotnego przymusowego ściągnięcia kwoty z tego samego tytułu jak to określono w postanowieniu”.

Obwiniony wyjaśnił, że stało się tak dlatego, że postanowieniem Sądu Rejonowego G. w G. z dnia 7 stycznia 2015 roku w sprawie do sygn. akt (...) postanowienie egzekucyjne w tej sprawie zostało zawieszona o czym Komornik Sądowy poinformował wierzyciela pismem z dnia 2 lutego 2015 roku.

Na tą okoliczność obwiniony przedłożył kopię pisma Komornika Sądowego z dnia 2 lutego 2015 roku (k. 122).

Na karcie nr 124 znajduje się wezwanie z dnia 22 lipca 2015 roku Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego skierowane do obwinionego i zobowiązujące go na podstawie art. 129 KPK do osobistego stawiennictwa w dniu 19 sierpnia 2015 roku celem złożenia wyjaśnień w charakterze obwinionego. Brak jednak pouczenia w trybie art. 68³ ust. 2 Ustawy o radcach prawnych.

Wezwanie zostało doręczone obwinionemu w dniu 10 sierpnia 2015 roku (k. 125).

W odpowiedzi na to wezwanie obwiniony pismem z dnia 17 sierpnia 2015 roku wyjaśnił, że jego stawiennictwo nie jest możliwe z przyczyn wskazanych w jego pismach z dnia 11 maja 2015 roku, 25 maja 2015 roku oraz z dnia 20 lipca 2015 roku (z wadliwie określoną datą 25 maja 2015 roku) (k. 132). Do pisma obwiniony załączył kserokopie otrzymanego

w dniu 30 lipca 2015 roku pisma Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu z dnia 27 lipca 2015 roku (k.133-135).

W piśmie tym wniósł również o dopuszczenie dowodów z akt spraw sądowych Sądu Rejonowego G. w G. do sygn. akt (...) (do aktualnej sygn. akt (...)) na okoliczność wytoczenia przez niego procesu przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w G. oraz cyt: „matactw stosowanych przez władze tej Spółdzielni i do sygn. akt (...) na okoliczność braku podstaw do formułowania jakichkolwiek zarzutów wobec niego w nin. sprawie”.

W dniu 2 września 2015 roku Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wydał postanowienie na podstawie art. 170 § 1 pkt 2) i 5) KPK o oddaleniu wniosków dowodowych w uzasadnieniu podając, że okoliczności, które mają być udowodnione nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy oraz wnioski te w sposób oczywisty zmierzają do przedłużenia postępowania (k. 138).

Pismem z dnia 11 września 2015 roku obwiniony został po raz kolejny wezwany przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego do osobistego stawiennictwa celem złożenia zeznań w charakterze obwinionego w dniu 7 października 2015 roku (k. 139). Wezwanie zostało odebrane przez obwinionego w dniu 2 października 2015 roku (k. 141). W wezwaniu po raz kolejny brak pouczenia w trybie art. 68³ ust. 2 Ustawy o radcach prawnych.

Na karcie 142 znajduje się notatka urzędowa Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, że w związku z trudną sytuacją obwinionego kolejny termin wezwania na przesłuchanie zostanie ustalony w styczniu 2016 roku.(k.142)

Po raz trzeci Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wezwał obwinionego pismem z dnia 19 lutego 2016 roku na dzień 11 marca 2016 roku pouczając go, że, brak jego stawiennictwa w tym terminie oraz nieusprawiedliwienie swojej nieobecności poprzez zwolnienie lekarskie wystawione przez lekarza sądowego zgodnie z art. 117 § 2 KPK naruszy art. 62 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i będzie skutkowało konsekwencjami z tego tytułu (k. 143). Obwiniony odebrał wezwanie w dniu 10 marca 2016 roku (k.152)

Kolejne wezwanie (czwarte) Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego sporządził w dniu 2 września 2016 roku i wezwał obwinionego do osobistego stawiennictwa w dniu 30 września 2016 roku z pouczeniem jak w poprzednim wezwaniu (k. 144).

W odpowiedzi obwiniony w piśmie z dnia 29 września 2016 roku wyjaśnił, że jego stawiennictwo nie jest możliwe z przyczyn wskazywanych w pismach z dnia 11 maja 2015 roku, 25 maja 2015 roku oraz z dnia 20 lipca 2015 roku (z wadliwie określoną datą 25 maja 2015 roku) i z dnia 17 sierpnia 2015 roku (k. 145). Do pisma załączył pismo z dnia 18 kwietnia 2016 roku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu z dnia 4 kwietnia 2016 roku (k. 146) oraz wyrok Sądu Okręgowego w G. VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 20 listopada 2015 roku do sygn. akt (...) na z którego wynika, że obie apelacje (powoda o pozwanego) zostały oddalone (k. 147).

Postanowieniem z dnia 14 listopada 2016 roku Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wydał postanowienie o przedstawieniu kolejnych zarzutów obwinionemu na podstawie art. 313 KPK w zw. z art. 74¹ Ustawy o radcach prawnych przedstawiając radcy prawnemu J. P. zarzut, że w okresie od 17 lutego 2015 roku do 30 września 2016 roku nie stawiał się na wezwania Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego na przesłuchania w charakterze świadka, a następnie obwinionego (...) co stanowi naruszenie art. 62 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (k. 149).

Po tym postanowieniu Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wezwał obwinionego pismem z tej samej daty tj. 14 listopada 2016 roku do osobistego stawiennictwa w dniu 9 grudnia 2016 roku celem złożenia zeznań w charakterze obwinionego w sprawie nie stawiania się na wezwania Rzecznika Dyscyplinarnego (k. 150).

Wezwanie nie zawierało żadnych pouczeń.

Obwiniony nie stawiał się pomimo tego, że odebrał wezwanie w dniu 6 grudnia 2016 roku (k.153).

W dniu 21 grudnia 2016 roku Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego złożył wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w Gdańsku przedstawiając oba zarzuty tj. o ponownym wszczęciu egzekucji i o nie stawianiu się na wezwania Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego zarówno jako świadka jak i obwinionego.

Zarzut opisany w pkt 2 orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego tj. nie stawiennictwa przez radcę prawnego na żądanie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego należy w pierwszej kolejności rozdzielić na dwie sytuacje – pierwszą, gdzie radca prawny nie stawił się jako świadek przed Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego czym wg ww Sądu naruszył przepis art. w art. 62 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 roku (obowiązujący od 1 lipca 2015 roku) tj. przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych i drugą sytuację gdzie radca prawny nie stawił się jako obwiniony.

W pierwszej sytuacji radca prawny zgodnie z przepisem art. 62 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego wezwany przez m.in. rzecznika dyscyplinarnego lub jego zastępcę, obowiązany jest stawić się w wyznaczonym terminie, a w razie zaistnienia przeszkody usprawiedliwić niestawiennictwo.

Jak wyżej wskazano obwiniony usprawiedliwiał swoje niestawiennictwo i przedkładał dokumenty na okoliczności ciężkiego stanu zdrowia swojej matki i faktu, że jest jej opiekunem.

Nie uzasadnione zatem jest czterokrotne wzywianie radcy prawnego jako świadka jeśli zebrany materiał dowodowy był wystarczający do postawienia zarzutów na co wskazuje postanowienie z dnia 23 czerwca 2015 roku o przedstawieniu zarzutów.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie podziela stanowiska Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, że radca prawny J. P. wzywany jako świadek do stawiennictwa przed Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego przez to, że się nie stawił naruszył zasady Etyki Radcy Prawnego określone w art. 62 ust. 2.

Stosownie do treści przepisu art. 74¹ pkt 1) Ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku - o radcach prawnych (t. j. Dz.U. z 2016 roku poz. 233) w sprawach nieuregulowanych do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania karnego.

Zgodnie z przepisem art. 74¹ ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 313 w zw. z art. 325a w zw. z art. 6 kodeksu postępowania karnego Rzecznik Dyscyplinarny zobowiązany jest przedstawić obwinionemu zarzuty i wydać w tym przedmiocie postanowienie zgodnie z przepisem art. 68 ust. 3 Ustawy o radcach prawnych.

W przypadku niestawiennictwa obwinionego lub jego obrońcy na wezwanie rzecznika dyscyplinarnego nie wstrzymuje to rozpoznania sprawy lub przeprowadzenia czynności, chyba że należycie usprawiedliwią oni swoją nieobecność, jednocześnie wnosząc o odroczenie lub przerwanie rozprawy lub posiedzenia lub o nieprzeprowadzanie czynności przed rzecznikiem, albo sąd dyscyplinarny lub rzecznik dyscyplinarny z ważnych przyczyn uzna ich obecność za konieczną.

W przypadku nieusprawiedliwionego niestawiennictwa obwinionego odpis postanowienia o przedstawieniu zarzutów rzecznik dyscyplinarny doręcza mu na piśmie, co zastępuje ogłoszenie.

Odnośnie postanowienia o przedstawieniu zarzutów mówi również § 15 ust. 7 Uchwały Nr 981/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 11 września 2015 r (z późn. zm.). w sprawie zasad działania Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego, rzeczników dyscyplinarnych, a także ich zastępców oraz trybu i sposobu wyboru zastępców Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego i zastępców rzeczników dyscyplinarnych. Stanowi on, że po wszczęciu dochodzenia i zebraniu dowodów uzasadniających podejrzenie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego Rzecznik wydaje postanowienie o przedstawieniu zarzutów, ogłasza je niezwłocznie obwinionemu i przesłuchuje go, jeśli obwiniony stawi się na wezwanie Rzecznika. W treści wezwania do stawiennictwa przez obwinionego, Rzecznik

poucza go o treści art. 68³ ust. 2 Ustawy. W razie nieusprawiedliwionego niestawiennictwa obwinionego Rzecznik doręcza mu odpis postanowienia o przedstawieniu zarzutów. W toku przesłuchania Rzecznik zapoznaje obwinionego z treścią postanowienia o przedstawieniu zarzutów poprzez doręczenie mu odpisu tego postanowienia, poucza go o przysługujących mu prawach i obowiązkach oraz doręcza mu pisemne pouczenie o prawach i obowiązkach obwinionego, a następnie umożliwia obwinionemu złożenie wyjaśnień. Jeżeli zebrane dowody dostarczają podstaw do złożenia wniosku o ukaranie, Rzecznik zapoznaje obwinionego, który zgłosił takie żądanie do protokołu przesłuchania lub w toku dochodzenia, z materiałami dochodzenia i umożliwia obwinionemu złożenie w terminie 3 dni wniosków dowodowych.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie podziela stanowiska Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, że radca prawny J. P. wzywany jako obwiniony do stawiennictwa przed Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego przez to, że się nie stawił naruszył zasady Etyki Radcy Prawnego określone w art. 62 ust. 2.

Zgodnie z przepisem art. 68³ ust. 3 ustawy o radcach prawnych w razie nieusprawiedliwionego niestawiennictwa obwinionego Rzecznik doręcza mu odpis postanowienia o przedstawieniu zarzutów, a zgodnie z art. 68³ ust. 2 ustawy o radcach prawnych w przypadku niestawiennictwa obwinionego lub jego obrońcy na wezwanie rzecznika dyscyplinarnego nie wstrzymuje to rozpoznania sprawy lub przeprowadzenia czynności, chyba że należycie usprawiedliwią oni swoją nieobecność, jednocześnie wnosząc o odroczenie lub przerwanie rozprawy lub posiedzenia lub o nieprzeprowadzanie czynności przed rzecznikiem, albo sąd dyscyplinarny lub rzecznik dyscyplinarny z ważnych przyczyn uzna ich obecność za konieczną, przy czym w każdym wezwaniu Rzecznik poucza o powyższym przepisie.

Być może gdyby wezwania kierowane do obwinionego zawierały pouczenie o treści art. 68³ ust. 2 Ustawy zwrócono by uwagę, że obwiniony nie ma obowiązku stawiania przed Rzecznikiem Dyscyplinarnym.

Nie można łączyć konsekwencji niestawiennictwa radcy prawnego wzywanego jako świadka z wezwaniem radcy prawnego jako obwinionego. Nie znajduje więc uzasadnienia wzywanie radcy prawnego jako obwinionego cztery razy w okresie między 22 lipca 2015 roku, a 2 września 2016 roku (wezwania 22 lipca 2015, 11 września 2015, 19 lutego 2016 i 2 września 2016).

Nie można zatem zgodzić się ze stwierdzeniami Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, że to radca prawny zawinił, że były wysyłane do niego wezwania przez kilkanaście miesięcy co stanowi naruszenie zasad etyki określonych w art. 62 ust. 2 Kodeksu Etyki radcy Prawnego – na pewno nie w zakresie wzywania go jako obwinionego.

Dlatego też Wyższy Sąd Dyscyplinarny zmienia zaskarżone orzeczenie w zakresie pkt II i uniewinnia radcę prawnego J. P. od popełnienia zarzucanego mu w pkt II czynu, że w okresie od 17 lutego 2015 roku do 30 września 2016 roku nie stawił się na wezwania Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego na przesłuchania w charakterze świadka, a następnie obwinionego w sprawie dyscyplinarnej wszczętej ze skargi Spółdzielni Mieszkaniowej (...).

Na koniec należy zwrócić uwagę, że zgodnie z § 16 ust. 1 ww Uchwały wezwanie dla obwinionego, świadka i biegłego oraz inne pisma Rzecznika wysyła się z uwzględnieniem czasu koniecznego do umożliwienia stawiennictwa.

Kosztami postępowania dyscyplinarnego obciążono obwinionego J. P. w myśl art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych, który stanowi, iż w razie ukarania koszty postępowania ponosi obwiniony.